

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB11

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB11", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb11-txt-shoot-id256c379b-ef6d-4340-a813-8d6addc0eb11.pdf> (tilgået 04. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Ved R. Nielsens Bog

er der ikke vundet, men snarere tabt en Position. Han har dog hverken Dialektik eller Blik og Conduite nok for at kunne commandere paa Strømmen.

Position[en] er netop den ubetingede kvalitative Lidenskab med hvilken Troen forstaaer sig selv i at være, i at skulle være, at skulle bevares som en Hemmelighed, og derfor, ikke for nogen Verdens Priis, end med eet eneste Ord vil indlade sig med ell. stilles lige overfor Tvivlen, eller indlade sig paa nogen somhelst gaaende i det Enkelte. Thi at gaae i det Enkelte er just Tvivlen.

Det er Hemmeligheden i den christelige Taktik. Men R. N. som er en middelmaadig Taktiker, han hitter paa at stille Tvivlen og Troen ligeoverfor hinanden og saa debattere.

Ak, han er dog i samme Vildelse som Resten: en Art Forfængelighed, at man sku kan give meget fornuftige Grunde o: s: v: - istedetfor at Opgaven er den ethiske Selvfornegtelse til at sige: det er det Ubegribelige - ikke eet Ord mere.

Hvorledes bevarer man en Hemmelighed? Det Simpleste og eneste Sikke er at bevare den ethisk. Gjør man det saa indlader man sig aldeles ikke paa nogen Klogskab, men siger: det er en Hemmelighed, mig betroet som en Hemmelighed, det er min sædelige Pligt at bevare den, indtil Døden agter jeg at bevare den. Jeg siger det ikke for at ophidse Eder til at sætte mig paa Prøve, om jeg nu ogsaa har Mod til at tie indtil Døden, nei snarere beder jeg Eder at lade mig fare med Fred - men skal saa være, i Guds Navn: jeg tier. - Den anden Maade er Klogskab. Saa spiller man den Kloge, der saa overordl. snildt veed at gjemme den. Dette vil sige, saa lader man sig Hemmeligheden franarre. I Begrebet seet er Klogskab altid narret. Thi Klogskab er just Endelighedens Kløgt, men Endelighedens Kløgt er, evig forstaaet, et Bedrag. Det kan stundom hænde, at En tilfældigviis er klogere end Andre - men i Begrebet er Klogskab altid narret.

Positionen er og var: den absolute, kvalitative Lidenskab, med hvilken Troen ethisk betragter det, som sin Opgave: for ingen Priis at ville indlade sig end det mindste paa at begribe. Som Troen afskyer at sige en Blasphemie, saa siger Troen: Gud forbyde at det Ord nogensinde skulde gaae over mine Læber: jeg kan begribe.

Men hvad gjør R. N.? Stolende paa mig og min Dialektik, at den har strammet nok, flankerer han

temmelig løst og stundom overmodigt. Efter derpaa at have sat sig hen og grundet en heel Deel over Enkelthederne, mener han sig istand til at tage det op med Tvivlen – og han indlader sig paa Enkeltheder.

Nu er Positionen tabt. Og jeg, som er en født Dialektiker, jeg har ikke vovet dette – men han mener at kunne vove det. Ak, Sagen er, han er hverken en Dialektiker ei heller har han Begreb om Troens Lidenskab. Ikke mere end Mag. Adler havde opgivet Hegel, ikke mere har væsentligen R. N. sluppet det Gamle. Det seer nok ud som, men mit Politie-Blik seer strax Falsationen.

Hans hele Position er uden den absolute dialektiske Lidenskab – og Frugten vil blive, at forsyne en Slump præstelige Vrøvlehoveder med nyt Apparat til at vrøvle op og ned om paa den ene Side og den anden Side.

Jeg kunde fristes til paa Prent at sige til ham:
»kommer De næste Gang saaledes, saa maa jeg falde Dem i Flanken; og jeg troer jeg gjør det strax.«

#